Ми завжди проїжджаєм це село.
Ім'я у нього праслов'янське — Сувид.
Тут навіть хмари особливо сунуть —
сутемна синь на бронзове чоло.

І хоч Стрибог на поїзд пересів,
і вже дахи струсились од соломи, —
тут, за щитом смарагдових лісів,
моїх жар-птиць блакитні космодроми.

Я забуваю сумніви і сум.
Я воду п'ю у Сувиді з криниці.
В країні сосен, сувидських красунь,
зі мною грають в піжмурки суниці.

Тут Сувид скрізь. Він ходить по росі.
Учора він прикинувся сосною.
То коней напуває у Десні,
а то як грім гуркоче за Десною.

І хто він — Сувид?
Може, бог лісів,
що десь пішов у нетрі й буреломи?
Він, може, чує луни голосів
і хоче теж вгадати собі, хто ми?

Спасибі вам, двори і явори,
що ви лице дали його розгледіть —
у тиші вод, у борознах кори,
у хмарі, що як профіль і як лебідь.

Здригнувся лось. Регоче браконьєр.
— Який там Сувид? — каже. — Все нормально.

Він міф. Він мох. Він сутінь цих озер.
Його ніде на світі вже немає.

Неправда, є! Бо хто у небесах
на дощ поверне місяця рогами?
Хто після тебе пройде по лісах,
вогонь притопче босими ногами?

Не може бути, щоб його — ніде.
Без нього людям суєтно і сумно.
І я гукаю: — Су-ви-де!..
— ...ви де?
— Ви де?.. Ви де?.. — відгукується Сувид.